

Mirko Kunčič

Od zibelke do groba

Od zibelke do groba
je kratka pot, je ozka pot,
je polna rož in sonca
in svetlih sanj in črnih zmot.

Z nasmehom nanjo stopiš
ves mlad in poln življenjskih nad,
gradiš si nad oblake
palače bajne, pisan grad.

Vse bliže noč prihaja —
na ustnih ti smehlaj zamrè;
zaman iztegaš rôle —
za gradom grad se ti podrè.

Nazadnje star in truden
z bridkostjo v srcu zaželiš
miru si v črni zemlji —
in hrepeneče stisneš križ . . .

Od zibelke do groba
je kratka pot, je ozka pot,
je polna rož in sonca
in svetlih sanj in črnih zmot.

Karel Mauser

Vernih duš večer

Nad grobovi jesen tiha,
v krizantemah mrak drhti;
v prsti plažni za pokojne
tisoč lučk nocoj gori.

Tu za očka, za sestrico,
tam za mamico brli.
In prav vsake drobne svečke
solza grenka se drži.

Tiho je nocoj v domovih,
duše v vas gredo iz vic.
Ko odbije ura polnoč,
božji jih pozove klic.

Griša Koritnik

Smrti

Smrt sem . . . Poznate me vsi.
Starka koščena.
Votle imam oči
in vdrta ramena.

Kadar na košnjo grem
z ostro brušeno kosó,
nevidna sem vašim očem,
ne sliši me vaše uho.

Tih in nepričakovan
je moj tajni obisk,
pozdrav moj ko led hladan,
ko klešče rok mojih je stisk.

Ne uideš mi, zemlje sin,
ki si se zame spočel,
v tolažbo in opomin:
vse bo prah in pepel . . .